

Бр. 26.

„Стармали“ излази 10. 20 и последњег дана у сваком месецу. Годишња цена 4 ф., погоднија 2 ф., на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, и друге крајеве на целу годину 50 гр., на по год. 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

ИЗДАЊЕ ШТАМПАРИЈЕ А. ПАЈЕВИЋА.
У Новоме Саду 20. Септембра 1880.

Писма и све што се тиче уредништва, дека се пише на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Преглату пак и огласе, ваља слати на штампарију А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

ГОДИНА ТРЕЋА

ФЛОТОНАУТИ.

Кренуште се из Рагузе,
Да будете ближе мети;
Достојанство Еуропе
Било вам је у памсти;
По пучини мора сиња
Сад вас ево код Улциња.
Код Улциња.

* * *

Ал ако се уплашите
Од јогуњства Хамидова, —
Ил ако се вашој слози
Преокрене памет нова, —
Тад вас ето, верни друзи,
Сутра опет у Рагузи
У Рагузи.

Списак песама.

(местимице подобателно исправљених)

које смеју Срби у новом вилајету певати, а да не буду ни три дана затворени.

1. Већ из густог луга
Нестају ајдуци, и т. д.
2. Благо селу куда војска прође и т. д.
3. Сад ја видим да по воли живим и т. д.
- 4.) Профи луце куд те срце вуче, и т. д.
- 5.) Што се оно Травник разведрило,
Ил се части, ил тош у сласти, и т. д.
- 6.) Благо нама тигама и т. д.
- 7.) Девејка се сунцу подкорила:

- Јарко сунце, све ми је од тебе,
И од тебе и од брата твога,
Брата твога сјајнога месеца и т. д.
- 8.) Молим оца, молићу и стрица,
Да ми купе дрвена колица, и т. д.
- 9.) Играло коло под Видин.
Ја мећу ништа да видим, и т. д.
- 10.) Чујеш мене, дико са јабане,
Ја на теби не налазим мане. и т. д.
- 11.) Чај фиром, седим с миром,
Ни кога не дирал, и т. д.
- 12.) Зора зори, петли поје,
Остани драги код мене, и т. д.

Но, -- ово је баш доста! — Особито кад се узме у обзир, да „Пестер Журнал“ Текелијанцима не допушта ни оволико. М.

Грчка филозофија.

(Маја, јуна, јула, и августа.)

У месецима, у којима нема „рци“, Турке сме-мо плашити, тако веле Грци.

(Септембра, октобра и т. д.)

У месецима у којима има „рци“, Турке не ваља дирати, — тако веле Грци.

А К С И О М

„На свету нема празнине!“
Аксиом је врло леп.
А изнимка жалосна је
Баш мој џеп.

Ђавела.

Шетња по Новом Саду.

LII.

Кад човек у Лондону иде по улицама, те случајно кога очепи, кажу да може слободно рећи: „Пардон господине докторе!“, јер по лондонским улицама има толико много доктора, да скоро на сваком кораку сретнеш по једнога. Тако исто се може данас рећи код нас у Новом Саду за инџинире. Кад сретнеш каквог страног човека — а таквих има сад пуна варош — у високим чизмама, тиролском шеширу и кратком а дебелом капуту, па ако га очепиш, а ти пре, него што добијеш ђушку, слободно реци: „Пардон господине инџинире!“ Има до душе у Новом Саду и страних учитеља играња, разних комикера, страних попова и т. д., ал те је лако разликовати од инџинира, јер учитељи играња, у књижевству названи „танцмајстори“, обично су људи танких а дугачких ногу, имају дугуљасто шиљасто лице и бео пруслук; комикери су обично обријани и гладни, напротив попове је од ових лако разликовати, јер нити су обријани, нити гладни, а не верујем да се баш и жеђи пате.

Кад има у Новом Саду много страних инџинира, то је до сада увек знак бивао, да ћемо добити нешто ново у вароши, што ће нас обрадовати. Тако је пре неку годину било са Тирљвим каналом, а сада ћемо добити жељезницу. А кад има у Новом Саду страних комикера знак је, да ћемо се имати чему смејати; кад пак виђамо по улицама многе стране попове, онда знамо, да ће бити конзисторија, ал боље је и то, него да нам инџинири држе конзисторију, поповима да се смејемо, а комикери да нам праве жељезницу.

Што се смеја тиче, тога има доста, и то не само код нас у Новом Саду, него има смешних ствари и иначе по свету. Тако сам ових дана обишао нека наша места и дознао за разне ствари, од којих многе спадају у „Стармали“.

Тако ми рекоше у Ч., да неки поп к. . служи торжествено.

У Н. дође надзорник у школу (догађа се да и надзорници — али не наши — школе полазе) и запита учитеља, да ли је предавао деци земљопис. Учитељ му на то одговори зар би ви хтели да за ову плату и земљопис предајем? — „Па какву имате плату?“ упита даље надзорник. Учитељ: Сексер и сађуру жита од сваког детета! Надзорник: А колико имате деце? Учитељ: „Имам шесторо; четворо моје, и двоје попиних!“

Код једнога амикуса у З. био сам баш кад су ручали, те чујем овај диван између мужа и жене: Муж: Драга женице! Сад тек видим да си уредна. Твој чешаљ, што га цело јутро тражиш, мислио сам да си изгубила, ал' ево га нађох у „душпајзу“! Жена: Соколе мој, видиш да сам уредна жена; не губим ја своје ствари.

У Б. се састанем са мојим пријатељем Иглиглом, и он ми даде нов додатак „Речнику“, исправљеном у логичном смислу, од којегга ћу додатка овде неколико речи да наведем:

Развијтак — марама.

Начело — капа или шешир.

Смотка — клупче.

Одаџија — онај, који кога ода.

Недостатак — новци.

Брошура — жена, која носи брџ.

Момент — девојке.

Језикоиспитатељ — човек, који се много пута женио.

Чинија — врачарица.

Мољац — онај, који се моли.

Кина — кијавица.

Задаће — погаче и ракија.

Поморанџа — куга.

Смеса — кожура.

Маслинка —*—ког проте реверенда.

Колосално — сало, којим се мажу кола.

Шмрк — кијавица.

Уводе — рибе, жабе и т. д.

Чивија — чивучад.

Врућица — фуруна.

Ово сам све и још много више на моме кратком путу профитирао, али не могу вам сада све у једанпут приповедати, а и берба ми не допушта, да дуго седим код куће и пишем.

Аб.

Б у к в и ц е.

Ш.

Шала. — Многи мисле да је ово шала, што ми пишем у „Стармалом“, али нека буду уверени да то није шала, него горка и тешка збиља, која иде из дубине душе и увређеног срца, а шала је већином оно, што пишу озбиљне новине и што раде озбиљне дипломате. Шала је н. пр. закључци берлинског уговора; стајање на пут дефраудацијама сиротињских новаца по мађарским жупанијама; суђење мађарским магнатима због силних крвавих дужела и тако даље, und so weiter, et cetera и прочаја.

Шовинизам. — Француски је назив, ал' га Мађари и Хрвати највише употребљују.

Шипак. — Шипак је опора биљка, али кад је скувају са шећером па нам пружи („ечепеч“) а ми и заборавимо да је шипак, пак га радо примимо и наслађујемо се. Види: укинуће границе (и шипак, као и свака друга биљка, има своје гране и границе).

Шешир. — Неке социјалисте имају тако велики шешир, да им сву главу покрије и заклони, тако да нам чисто изгледају да су без главе.

Шид. — Шид је лепо место, само ваља правити разлику између Ober-Schid-a и Unter-Schied-a.

Шумангеле. — Ако да бог дођи ће време, кад ћемо уместо шумангеле моћи казати шу мангелић!

Шајкаши. — Највише се сада баве око рита, а то с тога, што ј и рит око њих. С једне стране их непрестано удара Тиса, али ако да бог они ће се оградити јаком долмом. Међутим Тиса их усређава многим сомовима и другим животињама, што иду лако на удицу.

Шева. — У енглеској литератури позната је шева из Шекспировог „Рожеа и Јулије“, у нашој литератури пак шеве не певају.

Штогл. — Штогл је туђа реч, с тога га наше госпођице и младе госне неће да употребљују.

Школа. — Имамо комуналне школе, и комуналне учитеље: но боље и то, него да су нам учитељи (по француском читању те речи) коминални, јер од комине се пече ракија.

Шпас. — Највећи је шпас, кад који мађарски касир, побегне с касом у тисину Америку.

Шибе! — Мора бити да значи то исто, што и вино, јер са „шибе!“ терају кера. Међутим су шибе у војсци укинуте, ал' за то опет „тераће кера“ није изишло из моде.

Шогор. — Немци су нам „комшије“, а Мађари су нам „шогори“, ваљда по томе, што су нам сестру (Војводину) узели.

Аб.

Позив и одзив.

Историјска скаламбурена балад.

Подиг'о се улак млади
Из Атине, грчке славе,
Јер би Грци Ипсиланту
Хтели нешто да дојаве.

Иде улак, носи тајну,
А под плаштом крије мача,
Иде, иде, — журно иде,
Док је стиг'о до Мункача.

Баш је била поноћ нема,
А тишина тако чудна,
К'о да нема живе душе,
К'о да нема ни пса будна.

Стиг'о улак до прозора —
Где жалосно жижак пламти,
Нека слутња рекла му је:
Ето ту је Ипсиланти!

Ту је улак сад повик'о
Из дубине душе:
„Ипсиланте, Ипсиланте;“
— — И пси лануше...

* * *
Ох често је тако било,
Па још и сад бива,
Да нам жеља не добива
Правога одзива!

Промислидес.

Анђео без крила.

Жена: Ја сам анђ'о — прави анђ'о,
Још да су ми само крила!
Муж: Ох, да могу, да јој купим,
— Можда би ми одлетела.

(„Р“).

Богу слободе.

Кад је господ делио
Дарове са неба,
Дао је свету слободе,
У прав' кол'ко треба.

Само што су бржи, јачи
Уграбили већи део,
А спорији и слабији,
Тај се народ смео.

Кад се после ови слаби
Осетили јачи,
Подигли се рад слободе, —
Да се изједначи.

Кад се рат избеснио,
Па се на мир свео,
Тад је опет онима
Ост'о мањи део,

Сад се ови упињу,
Сваки жељом дише,
Да поврати део свој, —
И још мало више.

Кад се и то постигне,
Они с мањим делом
Бориће се момачки
Снагом својом целом.

Док не врате део свој
И још мало приде,
Са чега ће нови бој
Сретно да изиде.

* * *

Мили боже, хвала ти
У томе погледу.
Слободе си доста дао, —
Квантум је у реду,

Ми би с тол'ко слободе
Били срећни јако,
Да си нам је и разрез'о:
Сваком подједнако!

Пасторчић.

Како је вешт.

Покојни поп Глиша С. купи једном у П. 25 фуната чистог шећера.

Код куће пак увери се да је шећер помешан с белим песком. Сутра дан таки даде огласити у новине, да ако му дотични трговац непошље за 24 сата у стан му 25 ф. чистог шећера, да ће му име на јавност изнети.

И гле чуда. Тај исти дан доби наш поп Глиша од 10 њих трговаца по 25 ф. чистог шећера. (Јер, наравно сваки је од трговаца мислио, да је код њега пазарио, а сви су терали тај занат.) Душан.

Грађа за немачки буквар.

Са више страна добили смо поруке, да то од нас није лепо, што само мађарски језик протежи рамо, а на немачки се и не осврћемо. Уважавајући те опомене, ево смо скрстили руке, да смо свупили грађу и за немачки буквар. Ми желимо, да будемо свима народима једнако праведни, — само нека буду и они нама.

I.

Нужда је српски, немачки је: нот;
— Велика господа
Троше многе своте
Док науче сиротињу
Играти на *ноге*.

II.

Брак се каже: Е-е!
— Та идите само,
Канда ми не знамо!

III.

Беч је: вин;
— Ал нека се чува
Да не буде та Берлинска лија
Јоште *винија*.

IV.

Готовина, то је: бар;
— Финанција скупа
У *барама* с' купа.

V.

Точак Немац зове: рад;
— Лепо, красно, чоче!
Радио би и наш точак,
Ал га многи коче.

VI.

Вино је: вајн;
— Али не сме, моја рано,
Бити панчовано!

VII.

Кушање је: бад;
— По томе се може звати
Оккупација *обад*.

VIII.

Кад те Немац не зна *где*
Он ти каже во?
Из разлога тог
Покажи му рог!

IX.

Осовину Немац зове: аксом;
— Иди' Немче, човече,

Зар ти мислиш да се „Исток“
Око *Аксе* окреће.

X.

Храброст је: мут;
— Зато њојзи ловак годи
По *мугној* води.

XI.

Обичај је: сите;
— Признаје и раја,
Која је већ *сита*
Неких обичаја.

XII.

Мени Немац каже: мир;
Али ако не даш њему,
Онда није *мир*.

XIII.

Талас је: веле;
— Не питам шта веле,
Већ шта с њиме желе.

XIV.

Средина је: мите;
— Ако желиш да судија
Крајности не хити,
— А ти га *подмити*.

XV.

Паша је: вајде;
— Ми то не видимо;
Бар од турских *паша* није
Нико *вајде* им'о!

XVI.

Добро је: гут;
— Зато паз'те ваше добро
Ви народи мали,
Да га не би они већи
Како *прогутали*.

XVII.

Верност, реци: траје;
— Лепо је што *траје*;
Још се лепше сјаје,
Кад се и признаје.

(Продужиће се).

XVIII.

Рим је: ром;
— Не видла га тама!
А зашто да *рама*!?

XIX.

Стање је: лаге;
— Ја познајем *стање*
Наше браће драге,
Како кад им новине
Лажу или *лаге*.

XX.

Дуван је: табак;
— И заиста многи дуван
Кад се трафицира,
У лули ти тако смрди
К'о да ј' од *пашира*.

XXI.

Боље је: бесер;
— Ову реч би већ одавно
У заборав дали,
Да се каткад не деси
Какав фарбл мали.

XXII.

Година је: јар;
— И ако се не варам
Од тога се корена може правит' *јарам*.

XXIII.

Душа је: селе;
— Врло добро веле;
Срце и *душа* да се
Међ туђинце *селе*.

XXIV.

А зашто се тако радо селе,
То не поња свачи ум;
То је за то, то је за то,
Јер се „за то“ зове: друм.

XXV.

Пиво је: бир;
— То је само пола;
Кобасице с реном треба
Да се зову: *штола*.

Једном лажову.

Сад већ можеш говорити
Колико ти драго;
Ја ти нећу веровати, —
Све ти је за наго.
Мого би ме преварити само:
Ако не би лаг'о.
Ал то ј' теби немогућно,
— Gratias ти ago!

Сиријус.

Преводи са латинског.

Cum Jove,
Са кума Јовом.

Nunquam tibi carmina dico.
Нуткам теби кармина, дико!

Optimo Deo in coelo.
Опазимо део у целоме.

Ћира. Шта ти велиш Спиро, зашто су официри на флотама држали балове, веселили се и играли?

Спир а. Та за бога, на толике ултиматуме и ноте, неко треба да игра. Ови су одиграли своје, сад ће мо да видимо како ће Турци поиграти.

Ћира. Је-ли Спиро? По хрватском појму, ми смо у Хрватској православни Хрвати?

Спир а. Тако је.

Ћира. И онда што је наше, то је Хрватско?

Спир а. Сасвим доследно.

Ћира. Па зато онда Хрвати српску — хоћу рећи Хрватску ћирилицу истискују из свију њени права?

Спир а. Е то већ није доследно.

Ћира. Јеси-ли читао, да је прошле недеље било у Босни земљотресеније?

Спир а. Добро је. Ипак се неко нашао да „аграрно питање“ мало протресе.

Ћира. Мислиш ли ти да се са жељезницама у суседним државицама може што уловити?

Спир а. То неznam, — али то знам да се нови председник државне жељезнице зове: Рибари.

Ћира. Зашто отац Герман, као председник саборскога одбора, неке важне ствари обавља „с ногу“?

Спир а. То је само зато, да се не би више могла употребити она пословица, која вели: „С главе риба смрди.“

Ћира. Би-ли ти мени могао казати имена младе инфанткиње шпанске?

Спир а. Чекај само. Петронела, Софија, Лаура, Сидонија, Меланија,

Ћира. Стани, човече, шта ти то мени говориш колко се ја сећам то ни једно име она нема.

Спир а. Та да. Ја ти и ређам она имена, која она нема, то је много лакше запамтити.

Ћира. Шта би, бога ти, са оним комесаром у неком мађарском месту, који је недавно својеручно једнога човека обесио за ноге и оставио га да се мучи, док није душу испустио?

Спир а. Не знам. Али ако је само добио титулу почасног врајмуна, — то није доста. И пошто ни нов закон не препоручује, да се људи за ноге вешају, требало му је „рукописателно“ је показати како се људи вешају.

Ћира. Јеси-ли чуо да су пронађени и ови патрони за Веридлове пушке, који допиру на 4000 корака даљине?

Спир а. А нашто нама то? То је добро за оне државе, које су још здраво далеко од цели.

Ћира. Даклем Карпатијев земљопис, по преводу Аце Зуба, учи нас да река Јордан иде преко ливанских гора и утиче у каспијско море.

Спир а. Аци су требали дати што друго да преводи, а не о водама. Кад је он распитивао; куд воде утичу?! Он само зна да у њега не утичу.

П у с л и ц е.

Бивше немачко позориште вајка се, што се осигурало само против ватре, што се није осигурало и против мађарске слободе и једнакости.

Оче Панто Поповићу, ево још један најновији доказ, да нису све владике једнаке; н. пр. јегарски владика Шамаша није потрчао на врат на нос, да изврши министрову заповест, па да укине јегарски лицеум. А кикиндска је општина пре растерана него што се показала жива.

То је лепо, што ће Црногорци морати сами да извојују оно, што им је Берлински суд досудио. Флота је ваљда само за то дошла, да види да им не би ко помогао.

Ј. Ј. — две јоте, т. ј. Јота и Јаша — моле да се одсада не употребљује тај гадан израз: „продане душе“, кад се то исто може финије рећи изразом: „купљене душе.“

У Прусској је донешен закон да се брачни прстен не може узети у залог, т. ј. „пфендовати“. То је лепо што се тамо брачан живот тако поштује, — премда има и тамо људи, који би водели, кад би им ко, не само брачан прстен, — него и жену „пфендовао.“

С а в е т и.

које је премудри Соломон заборавио рећи својим унуцима.

Не гледај никога попреко, — осим ако си разрок.

Не мој бити лукав, — осим ако си пиљар или бостанџија.

Не копај ником јаму — осим ако си по занату гробар.

Не мој бити брзо плет, — осим ако си гомбар, чарапар, котаричар или фризерка.

Немој бити боја жив, — ван ако си молер.

Не тражи кавге, — осим ако си адвокат.

Не иди клизавим путем, осим зими, кад је по-
ледица.

Не говори о оним стварима, које не разумеш,
осим ако си катихета.

Не буди на зло брз, — осим ако си ватрогасац

Што себи не желиш, другом не чини, — осим
ако си зубни лекар.

Гледај људима кроз прсте и окани се боцка-
ња и пецкања, — осим ако си кројач или рибар.

Не иди ником о глави, — осим ако си по за-
нату берберин, па ти ко дође да га шишаш.

И пред самим царем стој право — осим ако
си гурав.

Не казуј све што знаш, — осим ако полагеш
ригорозум.

Свако дело које натишеш, нека поправке ради
стоји у твоме орману девет година, — осим ако је
календар, или ако си

Сарадник „Стармалог“.

Ала га је погодио.

Срби ђаци седели у гостионици за једним сто-
ломи лепо се; јасно и гласно, диспутали. Мора бити
да је био важан предмет, јер се највише чуле ове
речи: „То је моје уверење!“ — Час један, час
други, час трећи ударио је нагласак на то: „То је
моје уверење!“

За другим столом седела су два Немца, и нису
скидали ни очију ни ува са тога комшинскога сто-
ла, где се раја диспутала.

Њима је била замука, што не могу ништа да
разуму, и на последак задвољи ли би се и тиме,
само кад би знали шта је то: уверење.

То их је дуго копкало, те са незадовољеним љу-
бопитством отишли су и кући.

Други дан у вече, кад су се ова два Немца
опет састада рећи ће један.

„Bruder, ich bin durch grose Mühe auf die Spur
gekomen, was Uvo-renje heist.“

„Also, was heist es“?

„Kalbshr mit kren“.

Д. О.

Решено питање.

Два сељака из Простоља,
Познаници мога Ћире,
Ушли јуче код Скривана,
Да купе шешире.

Бирали су дуго, дуго:
Тај је велик, — тај је мали!
Тај је висок, — тај је низак!
И једва су изабрали.

Један сељак тад опази
Завирујућ' јоште мало
У шеширу своме, на дну
Залепљено огледало.

Па се поче јако чудит':
„На што-ли ће ово бити!“
А други га сељак гурну:
„Ћут', немој се срамотити! —

Огледало то је за то
— Казли су ми ђаци моји —
Да се можеш огледати,
Да-л' ти шешир добро стоји!“
Спира.

Допуна новом речнику.

(Исправљеном у логичном смислу)

Наглавци. — (Капе, шешири, калпаци, тур-
бани, камилавке и т. д.)

Смесице. — (Ћаије, које нису са сиром.)

Моравица. — (Сваки „Стармалов“ Дописник)

Сателите. — (Краве, у благонадежном стању).

Штирија. — (Запуштена башта).

Марадик. — (Марин љубазник).

Полиција. — (Пеге, красте, богиње и т. д.)

Коморник. — (Миш или пацов).

Туршија. — (Терзија).

Изобиље. — (Кад се вегетаријанац наруча).

Узданица. (Звезда која је најближа до Дани-
це, — ја боме не знам која је).

Полемика. — (Кад се не лема баш са свим.
као пред варошком кућом).

Русвај (Дрека чивутски новинара, који мрзе
на Русе).

Литава. — (Извесна болест код младих гуш-
чића).

Барка. — (Жаба).

Скамија. — (Petrefact).

Антагониста. (Онај који и Анту гони.)

Лајикер. — (Добар кер, који увек лаје).

Лек од љубоморе.

Редак догађај што се често догађа.

(Свршетак).

IV.

Далеко иза светског метежа иза несносне хуке
и буке, сеђаху на једној клупи њих двоје. Једно беше

она, Црвенкова жена, а друго он т. ј. не Црвенко, већ неки млад од прилике тридесетолетњи, пролетњи и зимњи благонадежни јуноша.

Они су се сасвим поверљиво разговарали, али иза цбуна прислушкиваху их Црвенко и ча Мургуљ. Свака реч беше „срце парајућа“ за Црвенка.

— Ох од кад се растадосмо! рече она и сузица од два декаграма скотрља се нуз њено лице.

— Да, да, одавно беше то, како ти остави оца, мајку, све остави, само да њега усређиш.

— Здраво ме је усређила! Лепа срећа! прошапутата Црвенко.

— Ти остави настави, даље благонадежни, крајни Врачев Гај, остави гробове . . .

— Али ти не знаш, како га ја љубим . . .

— Лажеш невернице! прошапутата Црвенко и шкрипну зубима.

— Хајде самном опет у Врачев Гај. Хајде да видиш . . .

— Ху! до сто врага! та то се не може више трпети! Повика Црвенко и скочи иза цбуна.

Шта? шта? ти да је водиш а? код мене живога а?

— Али господине ко сте ви? Ја вас не познајем.

— Хм, хм, штета баш што ме не познајеш, ал познужеш ли њу? она је моја рођењејшаја жена.

— Же . . . же . . . жена муцао је благонадежни.

— Црвенко! повика она и загуши се у сузама.

— Ћути невернице!

— Али, то је мој . . .

— Љубазник, је ли? као да ја то и без тебе не знам; а она врисну и паде онесвесћена на земљу.

— На мегдан ако кукавица неси? повика очајнички Црвенко.

— Та добро, одговори благонадежни, ал ме прво саслушајте!

— Ма, нећу да те слушам, овамо да јуначки мегдан поделимо; држи се!

Длан о длан, и већ беше Црвенко за косу шчепао свога противника, длан о длан и већ се ваљаху обојица у свој слави својој с мисли и персоном у прашини . . . Јошт један тренутак и благонадежни је скочио, стао је Црвенку на трбу, а његова песница и нехотице се дотаче патлициана, патлициан прсну и крв обли побеђеног непријатеља.

V.

У најславнијем „Хотелу“ у Мехадими код „кувана трагања“ лежи у једној собици на постељи нека бледа, изнемогла слика. Патлициан није више онако црвен; лице му је увело; то беше Црвенко, после оног кобног случаја и јуначког мегдана. Та име његово остаће вазда славно са јуначка дела, шта је он починио.

Па зар је он крив; тако је морало бити; он је уверен, те јошт како, а ту увреду морала је крв спрати.

Она је дошла себи, и само гледа у Црвенка . . . а он се лагано диже и погледа је

— Можеш ли ми преболети душо, да те тужна на „режименцарца“ дадем запита она.

— И ти си опет ту? Бежи ми испред очију невернице продера се он.

— Та немој ми увек тако говорити, та ти не знаш како је мени!

У томе се отворише врата, и у собу ступи, нико други већ благонадежни с мисли и персоном.

— Но то је безобразлук! тај има кожу ко ђон! повика побеђени, видећи свога противника.

— Хахаха! засмеја се благонадежни, зар јошт несте дошли себи?

— И ти си се усудио? повика Црвенко.

— Та за бога Црвенко, не даш ми рећи, та то је мој . . . мој . . . брат!

— Бра . . . бра . . . брат. Шта? викну Црвенко и скочи с постеље. Ох! сад сам баш срећан! Ништа ми не фали, ништ на свету.

— А она мала катастрофа? запита благонадежни.

— Беше лек од љубоморе, дода она и поче се задовољно смешити.

Хахаха! ви прочитасте ову причу, па шта сте научили из ње? зар може ко казати да баш ништа неје научио? Ко се осећа љубоморан, нека добије разбијен нос, нека малко одлежи, и напослетку нека види, да је то све бадава.

Та овакав практичан лек неће вам ни једна баба Ната, стрина Јека, тетка Пела — дати!

Но да завршим.

Ево јоште једног лека од љубоморе, а тај је најпрактичнији. Кома онај први не помогне, том ће овај зацело помоћи. Ово би могао и смео и бољевачки пророк прорећи, да ће за цело излечени бити.

Кад је Дунавом протекло нешто воде, кад се код „камиле“ доста надишпутало, кад су многи листови изашли, па и зашли, кад су многи издаватељи српских листова, и српски књига — банкротирали, елем тада је и њега и њу снашло нешто, што сваког човека снаћи мора — спустила се и завеса њихових „прикљученија“ овде на овом грешном свету.

Они су у гробу, гроб до гроба, супруг до супруге, а он је овај трећи лек на самрти препоручио свима љубоморнима.

Сироти! врло млади умреше, јошт ни деведесету не навршише

Шта ми радиш о великом ђачком свецу, (кога ни у једном календару наћи нећеш) 1880 post Chr. natum.

Бранко Константин. Курјачеи.

Шегрин виц.

„Мајсторе!“ запита ће шегра једном свога мајстора — „кад један паметан и један луд седе у соби, и кад паметан напоље изађе, ко онда остаје унутри?“ — Па луди одговори мајстор! — Е па ја се препоручујем мајсторе! одговори шегра и изађе напоље. —

Душан.

За уредништво одговара А. Пајевић.

Главни сарадник Абуказем.

САД БАШ ИЗИЋЕ ИЗ ШТАМPE

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР

за годину 1881.

Овај највећи, најбољи, најлепши и по томе најјефтинији српски календар распрострањен је за ово шест година у више од 80,000 комада по свима крајевима где има Срба.

КАЛЕНДАРСКИ ДЕО „Орла“ уредио је проф. А. Сандић. Овај део доноси знамените године српске и опште, годишња времена, помрачења сунца и месеца, црквено рачунање времена, пасхалију, небесне знакове, сунце и планете, особито брижљиво израђену планету владара (са сликом). У сваком поједином новим и лепим значилма урешеном месецу стари и нови календарнион, мене месеца, гатање о времену, предзнаке о години, радње месечне на дому и у пољу, народне и земаљске светковине, занимљиве белешке, статистику земаља и владара. „Орло“ доноси и у своме седмоме лету за год. 1881 најодабранији забавни и поучни садржај урешен уметнички израђеним сликама.

ЗАБАВНО-ПОУЧНИ САДРЖАЈ

„Орло“ за год. 1881 грана се на ове одељке:

НАРОДНЕ ЗАДУЖБИНЕ: 1. Животописи и завештаји народних добротвора: А. Герескога, Димитрија Голубовића, Лесе Павковића (од Т. К. Поповића) и Стевана Бадрљице. 2. Реч две о народним добротворима од П. 2. ПРИПОВЕТКЕ ИЗ СРПСКОГА ЖИВОТА: 1. Мајка Црногорка од Т. Крстова Поповића. 2. Гробље, венчање и крштење, збиља из српског-турског рата 1877—8 од Борилише добровољца. **ИСТОРИЈА НАШИХ ДАНА:** Мис Аделина Павлија Ирби, српска добротворка од Д. Ј. **ЧИТУЉА:** 1. Царица руска Марија Александровна. 2. Милан Костић прота бечејски. **КЊИЖЕВНИЦИ И УМЕТНИЦИ:** 1. Др. Јован Суботић. 2. Катарина Ивановића сликарка. **НАРОДНА ПРИВРЕДА:** 1. Два фрушкогорца о винограду од С. Симоновића. 2. Писмо уреднику „Орла“ (против гајења свилених буба) од Аце Орешковића. 3. Пабирци из пчеларства од Јована Живановића. 4. Пасуљица соја од др. Борфа Радића. 5. Чокотова уш — филоксера од К. Б. Гросингера. **НАРОДНО ЗДРАВЉЕ:** О алкохолизму, други чланак од др. Ђ. Нагошевића. **ПЕСНИШТВО:** Каматник песма Змај Јована Јовановића. **БЕЛЕШКЕ** зарад разумевања слика. **ВАШАРИ И ОГЛАСИ.**

ИЛУСТРАЦИЈЕ

за „Орло“ 1881 израђене су брижљиво и уметнички у првим заводима у Бечу, ликови су махом дрворези. „Орло“ за 1881 доноси 35 слика на име:

I. НАСЛОВНУ СЛИКУ: Народни добротвори, група из ликова А. Гереског, Д. Голубовића, А. Павковића и С. Бадрљице. **II. ЛИКОВЕ:** 1. Царица Марија, 2. Мис Ирби, 3. Пушкин, 4. др. Ј. Суботић, 5. Катарина Ивановића, 6. Милан Костић. — Вође либералне партије у Енглеској (7 сл.) **III. СЛИКЕ ИЗ СРБИЈЕ:** 1. Конак кнеза Милана у Топчидеру. 2. Конак кнеза Милана у Нишу. 3. Народна школа у Нишу. 4. Српска православна црква у Нишу. 5. Град Соко у Србији. 6. Град Голубац у Србији. **IV. СЛИКЕ ИЗ ЦРНЕ ГОРЕ:** 1. Мајка црногорска слика Чермакова. 2. Црногорски поц. 3. Црногорка пред црквом чува оружје. 4. Црногорка чека драгога, слика Чермакова. 5. Црногорци у боју на арбанашкој страни. **V. СЛИКЕ ИЗ ПОЛИМЉА:** Голече на Лиму. **VI. СЛИКЕ ИЗ РУСИЈЕ:** 1. Руски тотор, слика Лебедева. 2. Први пољубац, слика Димитријева. 4. Козаци пред Цариградом, слика Карамзинова. 5. Руска сељачка кућа. **VII. ЕКОНОМСКЕ СЛИКЕ:** Пасуљица соја; филоксера (4 слике). **VIII. ПЕСНИЧКЕ СЛИКЕ:** Шајлок (уз песму „Каматник“).

У календарскоме делу има изрубрицирани листова за бележење.

„ОРАО“ за год. 1881 штампан је на углађеној артији а стоји само 50 новч, за Србију 1 динар.

Наруџбине из Србије прима наш главни комисионар књижара В. Валожина у Београду, који даје према наруџбини рабат од 20—25%. — Наруџбине из осталих крајева упућују се на потписану штампарију. Растуривачима према количини наруџбине дајемо књижарски рабат, а који поруче за готово добијају још већи.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА у Н. САДУ, издавалац „Орла“ и „Царића“.